

La significació politicocultural de la Coral Sant Jordi es va anar incrementant al llarg dels anys del franquisme i fou especialment vigilada a partir del moment en què un dels cantaires, Pere Vegué, fou detingut per la Brigada Político-Social i el van identificar com a membre de la coral. Les estades cada cop més freqüents i d'èxit a l'estranger i la seva vinculació indiscutible amb Catalunya convertien la CSJ en una entitat sospitosa i els poders repressors van creure convenient actuar. Ho van fer de la manera més ridícula imaginable, denunciant la coral per haver cantat, en un concert dut a terme el 23 d'abril de 1964 amb la intenció de recollir diners per a les obres de la parròquia de Sant Jordi, una peça fora de programa, els *Goigs de Sant Jordi*, obra que no podia tenir cap missatge subversiu, atès que es tractava d'una peça religiosa de Salvat i Masiera composta el 1885.

El Governador Civil de Barcelona, Antonio Ibáñez Freire, va clavar a l'Oriol Martorell, com a director de la Coral Sant Jordi, una multa de 10.000 ptes., quantitat llavors molt important. El document, amb la característica fredor administrativa, indica els motius de la multa atenent a un decret del 10 d'octubre de 1958 que era un atemptat més a la llibertat dels músics.

Segons la documentació existent a l'Arxiu Martorell-Solanic de la Universitat de Barcelona, el fet amoïnà molt la coral i el seu director, que mogué cel i terra per tal de trobar suport davant la injustícia. Es van interposar recursos diversos fins a arribar al Tribunal Suprem, instància en què els advocats al·ludeixen a raons que avui semblen delirants però que responen al lamentable estat de coses de l'època.

Document 1: Carta postal del 2 de maig de 1964 remès al domicili de l'interessat notificant a l'Oriol Martorell la imposició de la multa de 10.000 ptes.

Document 2: Escrit de recurs de l'Oriol Martorell adreçat al Governador Civil de Barcelona en què demana que s'aixequi la sanció. L'advocat d'Oriol Martorell va interposar diversos recursos fins a arribar al Tribunal Suprem. Tots van ser sistemàticament denegats i la multa es va haver de pagar, amb el suport moral i econòmic de molta gent. Entre d'altres, documentalment consta el suport de: Mn. Josep Vilaseca, rector de la parròquia de Sant Jordi, Antoni Sabat, administrador del Palau de la Música, Joaquín Zamacois, director del Conservatori Municipal, Lluís Portabella, director del Patronat Pro Música, Santiago Noguer Moré, president de l'Associació de Cultura Musical, Jordi Roch de Juventudes Musicales Españolas, José M^a Pi Suñer, abogado, Antonio Fernández-Cid, crític musical madrileny, Xavier Montsalvatge, compositor i crític a *La Vanguardia*, Enric Gispert, crític a *Destino*, Manuel Valls, compositor i crític a Radio España de Barcelona, Frederic Mompou, compositor, José Mª González Bastida, director del Coro Easo de Sant Sebastià, H. R. Picard, director del Deutsches Kulturinstitut, Mario Forte de l'Istituto Italiano di Cultura, de Pierre Deffontaines, de l'Institut Français de Barcelona, d'Higini Anglès, del Pontificio Istituto di Musica Sacra de Roma, d'Óscar Esplá, del secretario general técnico del Ministerio de Educación Nacional, de la Sociedad General de Autores de España, de Conciertos Victoria, etcètera.

Document 3: Portada del programa del concert en què s'informa del seu caràcter benèfic.

Document 4. Programa del concert en el qual, naturalment, no figura l'obra *Goigs a Sant Jordi* de Salvat i Masrera que es va interpretar al final, com a bis.

Document 5: Resposta d'Antonio Ibáñez Freire a la carta remesa per l'abat de Montserrat en què indica el motiu de la sanció i es congratula irònicament de les indulgències que es podien guanyar seva interpretació.

(XA)